KARİKATÜR

ADALARDA EĞLENCE

Bayan — Zavallı! bütün ağırlığımı verdim..

Bay — Eşekten mi bahsediyorsun, benden mi?!.

— Evlendiklerinin ertesi günü ayrılmışlar.
— O bir şey mi? Biz evleneceğimizden bir gün evvel ayrıldık!

YAZISIZ HİKÂYE: Her işe başını sokma!

— Modaya çok düşkündür. Rengi beyaz olsun diye gölge banyosu yapıyor!..

— Evinizde en fazla perdeler hoşuma gitti..
— Çok mu güzel buldunuz?
— Hem öyle, hem de... Karşıdaki çirkin manzaraları örtüyor da ondan!..

— Dünyaya çarpmasından korkulan bir kuyruklu yıldız uzaklaşmış..
— Asıl şu kuyruklu yıldızın uzaklaşması mesut bir hâdise..

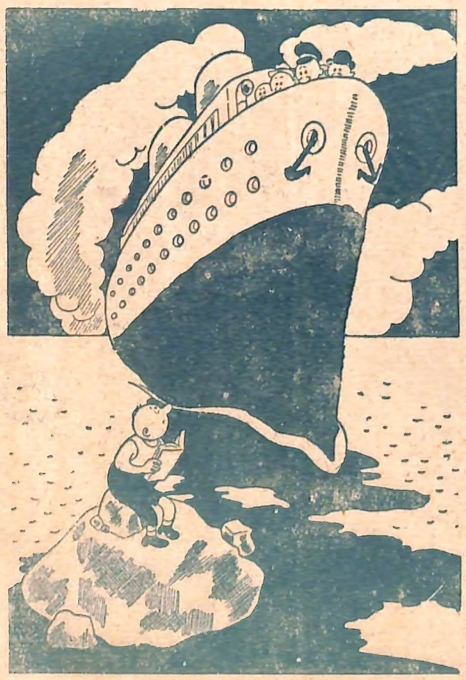

— İyi ki, geldiniz! heyecanlı bir polis romanı okuyorum ve tek başıma olduğum için korkmıya başlamıştım!..

— Plânda bu yoldan dağa çıkılır diye yazılıydı. Ovaya inileceğini hiç göstermiyordu!..

No. 180 CİLT: 7 YIL: 4 FİATI 10 KURUŞTUR 8 HAZİRAN 1939

Cild 6 2252

Karikatür

İDAREHANESİ:
İstanbul: Ankara caddesi hususî daire. Posta kutusu: İstanbul 103. Telefon: 23031
Telgraf: İst. KARİKATÜR

Sahibi: SEDAT SİMAVİ

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye: Seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASÎ VE EDEBÎ HAFTALIK MİZAH MECMUASI

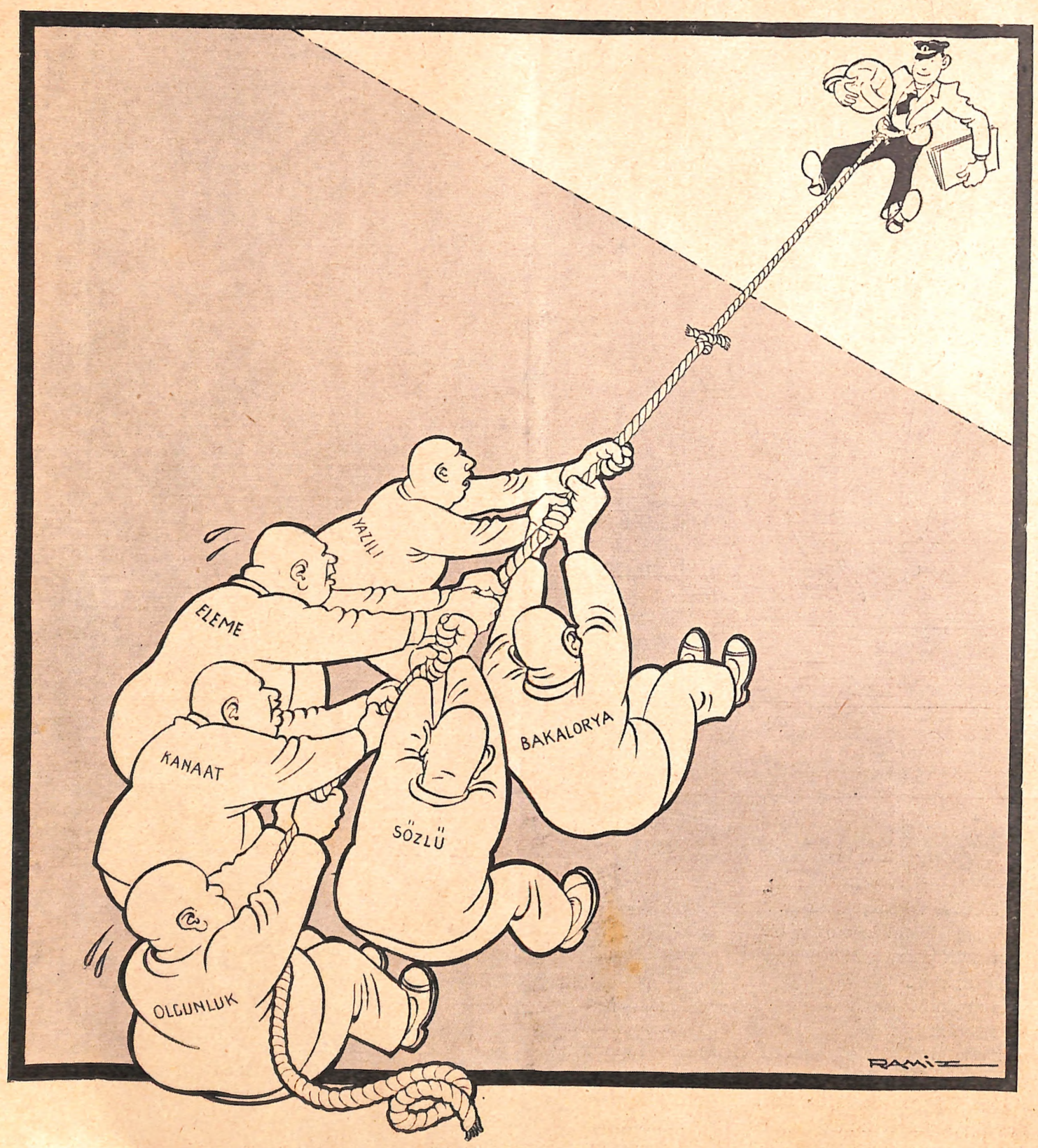

İMTİHANLAR BAŞLADI, TALEBELERİMİZ SINIF GEÇİYORLAR:
— Heyamola, yıssa!..

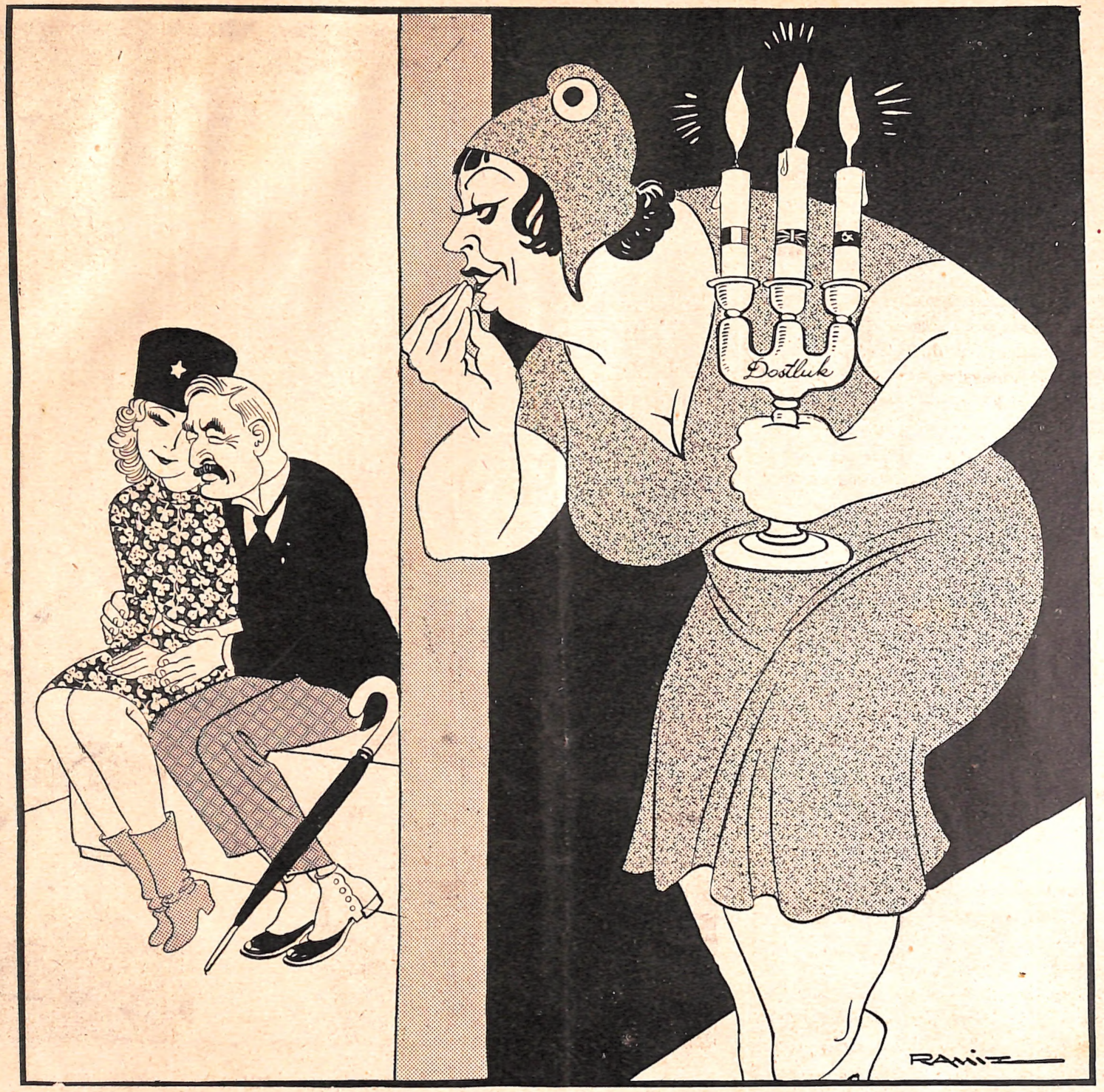

İNGİLİZ - RUS GÖRÜŞMELERİNDE NAZ:

Yenge — Allahım, sen yıldız barışıklığı ver!..

GÖRÜNÜR GÖRÜNMEZ KAZALAR

ESKİ bir arkadaşım vardır. Mektepte bir sırada oturur, bir kitaptan okur, ayni hokkaya bata çıka yazı yazardık.

Hayata atıldıktan sonra herkes için olduğu gibi, bizim için de yollar ayrıldı. Ben nasılsa eski adı Babali, şimdiki adı Ankara caddesi olan çıkmaza girdim ve bütün ömrümce yerimde saydım. O aksi istikamete yüz çevirerek meşhur Bankalar caddesini tuttu ve günden güne yükseldi. Maamafi ilk zamanlarda sokaklarda biribirimize raslıyor ve ayak üstü bir kaç çift lâkırdı atıyorduk. Sonra bu tesadüfler yine devam etti. Fakat artık ben ondan kaçıyordum. Sakın aramızda bir mesele çıktı, bir anlaşmamazlık oldu gibi yanlış bir zan hâsıl olmasın. Kaçışımın sebebi, arkadaşımın artık otomobille gezmesi ve saatte elliden aşağı sürate dayanamıyacak bir vaziyete gelmiş olması idi.

Aradaki samimiyetin derecesi ne olursa olsun yaya yürüyen adamla otomobilli bir dostun sokak ortasında birdenbire kucaklaşmaları hiç bir zaman iyi netice vermez.

İki gün evvel Sirkeci garının önünde burun buruna geldik. O benim tereddüdüme bakarak:

— Tanımadın galiba? dedi.

— Estağfurullah, dedim, tanımaz olur muyum? Yalnız... Yalnız..

Sözümün arkasını getiremiyordum. O derin derin içini çekerek:

— Hakkın var, dedi, tanımmıyacak kadar perişan bir hale geldim.

Ben başka lâkırdı bulamıyarak bir kere daha:

— Estağfurullah, dedim, halinde bir şey yok.. Yalnız dalgın görünüyorsun..

— Dalgın, hasta ve perişan... Bilir misin bunun sebebini?

— Belki biraz hastalandım. Mideni falan bozdun.

— Hayır azizim.. Bir deniz kazasına uğradım.

— Deniz kazası mı? Bu mevsimde?

— Evet, evet.. Üç gün evvel... Haziranın birinci günü..

— Hayretimi mazur gör... Haziran, deniz kazalarile en az alâkası olan bir aydır.. Fırtınalar artık durmuştur. Buna mukabil deniz mevsimi de henüz başlamıştır. Sonra aklımda kaldığına göre, sen denize karşı gayet ihtiyatlı bir insansın. Elan hatırımdadır. Farisî imtihanıma beraber girmiştik. Üstadımız Tahir Nadi sana: «eğer hahi selâmet der kenarest» beyitini yazdırarak mâna verdirmişti.

Arkadaş tekrar içini çekti:

— Evet... «Denizde menfaatler çoktur ama, sen selâmet istersen yine karadan ayrılma» diye tercüme etmiştim. Heyhat ki, ben bu nasihatimi tutmadım. Denize bindim ve söylediğim gibi bir Haziranda kazaya uğradım.

— Bir Haziranda bir deniz kazası olduğunu bilmiyordum.

— Nasıl olur? Gazeteci gazete okumaz mı?

— !!!???

— Denizbank'ın yeni malî sene başından itibaren battığını okumadın mı?

— Sen de içinde miydin?

— Evet maatteessüf..

Ayaklarım suya ermişti. Arkadaşı bir parça teselli ettikten sonra sordum:

— Mademki batan geminin içindeydin, o halde kaza sebebini de bileceksin. Biz bunun sebebini hariçten pek anlıyamadık. «Gemi su alıyor» dediler. Sonra «böyle bir şey yok.. dedikodudur. Gemi selâmetle yoluna devam ediyor, edecektir» dediler. Daha sonra «gemi safra atıyor, tehlike var» diye bağrıştılar. Çok geçmeden «safra atmıyor, yük çıkarıyor» yolunda tatmin edici sözler söylediler. Nihayet günün birinde baktık ki, gemi burnunu dikmiş gidiyor...

— Seyahat fevkalâde neşeli bir hava içinde başlamıştı. Derken hafiften bir karayel esmiye başladı. Bunu bir sis takip etti. Göz gözü görmüyordu. Fakat biz düdük ve çanımızı çala çala ağır ağır yolumuza devam ediyorduk. Birkaç ufak müsademe oldu, iki yerde kuma ve kayaya oturur gibi olduk fakat yine kurtulduk. Yalnız geminin kumandası ve dümenini yeni bir kaptana teslim etmemize rağmen kazanın önünü alamadık.

BÜYÜKADADA ARABA CEFASI:

[Sayın vali bay Lûtfi Kırdar'a resimli arzuhaldir]

Arabacı — Tur iki yüz elli kuruş, yüzde yirmi beş de pazar zammı..

Bay — Hani eğlenceye ait şeyler ucuzlamıştı, arabaları neden ucuzlatmadılar?..

Bayan — Adada arabanın eğlence değil, bir facia olduğunu belediye de anlamış olacak!..

Asıl sebebe gelince, bunu sana bir misal ile izaha mecburum. Mersinden İstanbula gelirken İzmir körfezinde batmış olan İnebolu vapuru faciasını bilmem hatırlar mısın?

— Çok eski zamanlara ait bir vaka olduğu için unutmuş olmam lâzım gelirdi. Fakat bu kazanın muhakemesi hâlâ devam etmekte olduğu için gazeteler ikide birde hatıralarımızı tazeliyor.

— O halde mütahassıs heyetinin bu kaza için koyduğu teşhisi de hatırlıyacaksın. Gemiyi, Mersinden hareketinde çok fazla yüklemişlerdi. Şayet bu yükleri aşağı anbarlara doldursalarmış, ehemmiyeti yokmuş. Fakat balyaların çoğu üst güvertelerde olduğu için, vapurun müvazenesi bozulmuş ve denizcilerin balonlaşma tâbir ettikleri bir hâdise neticesinde yana devrilerek batmış. Bizim Denizbank sefinesi kazasının sebebi de aşağı yukarı budur. Geminin alt kısımları hemen hemen boştu. Buna mukabil yukardaki lüks güverteler ve kamaralar adam almıyordu. Geminin her metre murabbaına vasatî üç, yahut dört şef düşüyordu. Bukadar başın ağırlığı bir araya gelince gemimizin tepetaklak olmasından daha tabiî bir netice tasavvur edilemezdi.

KARİKATÜR

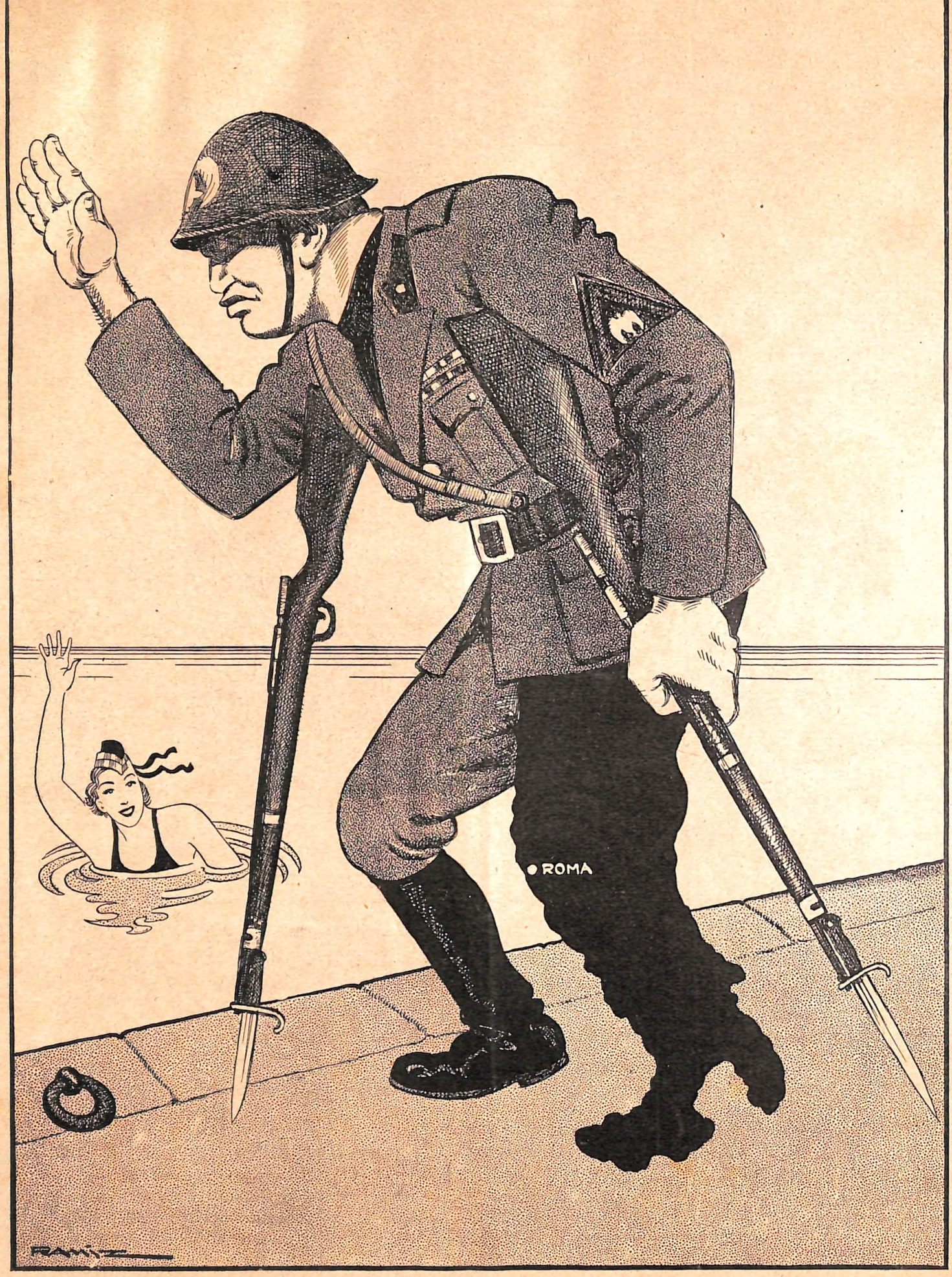

DENİZ MEVSİMİNDE:

İngiliz — Sinyor, Akdenizden çıkmazdınız, bu sene ne oldu birdenbire ayağınızı çektiniz?..
İtalya — Görmüyor musun, bacağım muztarip, (Roma) tizmaya uğradım!..

— Vazifenize nihayet verilmiştir..
— Aman bay direktor, yerime başkasını mı alıyorsunuz?
— Evet, evleniyorum!..

BURSA YOLUNDA

Bursayı çoktanberi özlemiştim merakla,
Dedim: «Yola çıkayım sabahleyin Trak'la.»

Yolculuk yapmamıştım yeni vapurlarla hiç,
Beni teşyie geldi ev halkı iştiyakla.

Salon öyle güzeldi, vapur öyle hoştu ki,
Kanadım olsa yere basamazdım ayakla!

Çoluk, çocuk vapuru görünce yürüdüler
«Gidelim biz de!» diye üstüme ittifakla.

Gidip gelme biletler kestirdim onlara da,
Benim doğru hesabım attı o anda takla!

Galata rıhtımından hareket etti vapur,
Martı gibi süzüldük Marmaraya şafakla.

Ucu yok bir tarlayı andırıyordu deniz,
Bizim Trak da sanki biçiyordu orakla.

Denizin enginliği, manzara zenginliği,
Birleşince, nerdeyse, dokunacaktı akla!

Yaslandığım koltuktan bir düğmeye basınca,
İki garson çıktılar smokinle, frakla.

Kahve desem fincanı hemen gelmiş görürdüm,
Çay desem o dakika önümdeydi çanakla!

Gezerken: «Bunlar mıdır o vapurlar ki, derdim,
«Aylarca usanmadık, bıkmadık horlamakla?»

Birdenbire karşıdan göründü nazenin «Sus»,
Çıkarken yarı yoldan ağzıma döndü bakla!

Arası çok geçmeden, baktık, Mudanyadayız..
Çamdeviren, sözünü münasip vakte sakla!

ÇAMDEVİREN

Konuşmalar :

Yeni Gruptakilerle...

BÜYÜK Millet Meclisinde yirmi bir mebustan mürekkep müstakil bir grup teşkil edileceğini haber alınca ilk işim bu yeni grupun sayılı erkânını aramak oldu. Ekserisi muharrir meslekdaşlardan ibaret olan bu grup erkânı ile konuşmak hususunda müşkülâta uğramadım.

Sadri Ertem, beni, biri iki parmağının öteki iki dudağının arasında tüten iki cıgara ile karşıladı. El yazısı ile gönderdiğim tebrike karşı yolladığı matbu teşekkür mektubunu minnetle hatırlattıktan sonra:

— Müstakil grup teşkil etmek, yahut teşkil edilecek müstakil grupa girmek fikri size nereden geldi? dedim.

Büyük bir nezaketle cevap verdi:

— Bilirsiniz ki, ben gazeteciliğin ötedenberi edebiyatını yaparım, edebiyatta da esas orijinalitedir... Şimdi mademki, siyaset hayatına atıldım, bunun da edebiyatını yapmamak elimden gelmiyor.. Siyaset edebiyatının orijinalitesini, ancak, müstakil grupa girmekte buldum.

— Çok taraftar bulunacağına emin misiniz?

— Şüphe mi var? Yalnız: «bacayı indir, bacayı kaldır!»isimli hikâyemin okuyucuları bir araya gelse yetişir... «Silindir şapka giyen köylü» nün hayranlarını size bağışlıyorum.

Kemalettin Kâmi, meşhur şair tebessümü ile, sualimi dinledi:

— Taraftarlarınızı hangi vasıta ile çoğaltacaksınız?

— Şiirlerimi okumakla onları teshir edeceğim...

— Ya muarızlarınıza karşı hazırlığınız nedir?

— Şiirlerim... İki mısra okudum mu, hepsi kendinden geçer, ne söyliyeceklerini şaşırır..

Değerli hatip Ziya Gevher ise: «Bir dokun, bin ah dinle kâsei fağfurdan!» fehvasınca bir sözüme bin karşılık verdi. Baştan sonuna kadar enteresan olan bu cevabı olduğu gibi sayfalarımıza geçirmek imkânını bulamadım. Tefrika suretile neşretmeyi düşündümse de, aktualitesinin geçeceğinden korktum. Bir fulya tarlasından bir damla esans çıkarmak kabilinden olarak cevabının hulâsasının hulâsasının hulâsasını yazıyorum:

— Maksadımız, memlekette, münakaşa usulünü neşretmek... Yani, söylemek, söylenileni dinlemiye alıştırmak...

— Siz hangisini ihtiyar edeceksiniz?

— Bende söylemek kabiliyeti, dinlemek kudretine galiptir. Meselâ, sizde de dinlemek hassası söylemek istidadına faik olduğu gibi!

Bayan Nakiye Ergün'ü ziyaret ettim. İlk sözü:

—Tenkit edeceğiz! irşat edeceğiz! oldu.

— Neyi? Kimi?

— Bilhassa kadınları, genç kızları..

— Bunlarda tenkide lâyık neler görü-

— Refika bir haftadır sinir buhranından yatıyor, kime tedavi ettireceğimi bilemiyorum..

— Ben Marika isminde bir terzi bilirim, gayet ustadır.. ona götür!..

yorsunuz?

Hayretle yüzüme baktı:

— Neler görmüyorum deyiniz! nedir o külâh şeklindeki şapkalar? Erkeklerin başına geçirecekleri şeyi neden kendi başlarına takıyorlar? Nedir o takunya kılıklı iskarpinler? Alafranga banyo asrında alaturka hama mı hasret çekiyorlar? Nedir o rimeller, rujlar, kremler, pudralar, saç boyaları..

Elimde olmadan sırıttım:

— İnsaf ediniz, sayın bayan, bu söylediklerinizi doğrusu güzellere yakışmıyor değil!

— Tamam, siz de onlardansınız... Onlara taraftar olanlar onlardan sayılır, bizim hasımlarımızdır..

Refik İnce'yi gördüm, izahat verdi:

— Tenkidi, dedikodu seviyesinden yukarı çıkarmak istiyoruz..

— Hangi vinçle?

— Samimî duyuş, doğru düşünüş vinçlerile.

— Bu vinçleri nereden aldınız?

— Yirmi yıllık demokrasimizden.

O sırada millî şair Mehmet Emin yanımdan geçiyordu.

Muhterem mebusun elini öpmek için koştum.

— Bahtım gökyüzü kadar parlak ve açık, ömrün de şiirlerim kadar heyecanlı ve uzun olsun! diye hayır dualar etti.

— Nasıl üstat, dedim, müstakil grupa girmek arzusunda mısınız?

Farkına varmadan yarasına dokunmuştum. Deminkinin aksine, hiddetle yüzüme baktı:

— Tanrıya senin için ettiğim hayır duaları şimdi geri alırım..

— Neden?

Acı acı güldü:

— O tecrübeyi serbest fırka zamanında, her nasılsa, bir kere yapmış bulundum... İkincisini benden daha delikanlı olanlara bırakıyorum... Meşhur atalar sözü vardır: Sürüden ayrılan kuzuyu kurt kapar!

Kulak misafiri

Niçin evlenmiyorlar

Parti kurultayında bekârlardan vergi alınması konuşulmuş. Bu vesile ile bir gazete, bekâr okuyuculardan, şu suli soruyor: «Niçin evlen miyorsunuz?» Bu suale samimî cevap vermelerini istiyor...

Gelen cevapların yüzde doksan dokuzu şu mealde:

— Kadınlara inanamıyorum!

Cevap yanlış değil ama, eksik... Hem tamam, hem daha samimî olması için şu cümleyi de ilâve etmek lâzım:

— Kendime de güvenemiyorum!

Bayan — Ben dünyada o budala herife kızımı vermem.. Çeyiz vermek, düğün yapmak, hediye getirmek yasak olduğunu bile bile, evlenmiye kalktı.. Konu komşu kızlarını deliye verdiler diye bizi tefe korlar, anladın mı?!..

İmar işi

İstanbul belediyesinden açığa çıkarılan yüz elli memurdan birine tesadüf ettim. Başından geçeni bilmiyordum. Onun için damdan düşer gibi sordum:

— Nasıl, şehir imar ediliyor mu?

Adam, içini çekti:

— Şehrin imar edilip edilmiyeceğini bilmem ama, bizim mamur tarafımız kalmadı... Bizim maaşlardan tasarruf edilen para ile İstanbul imar edilecekse, sanmam ki, bu mamur şehirde içine sine sine gezinti yapacak kimse bulunsun!

AĞIRLIK MESELESİ:

— Seni istiyen oğlan beş bin lira ağırlık verecekmiş... Mahcup vaziyette kalmasak...

— Merak etme anne, evlenelim ben ona daha çok ağırlık veririm!..

Uç çifte zevrakçe durur emre âmâde,
Yürü ey servi revanım gidelim Sadâbâde.
(Nedim)

Doğru söz

İmtihan zamanı, çocuk, kitabını önüne almış, ıslık çalarak sayfaları çeviriyordu. Annesi, misafire övündü:

— Oğlum çok neşelidir, derse çalışırken bile ıslık çalar.

Çocuk, başını çevirdi:

— Ben derse çalışmıyorum, yalnız ıslık çalıyorum!

ARSLANLA CEYLAN

HIDRELLEZ'le Kasımın geldiğini takvimsiz anlarım: Hemen bende bir nezle başlar... İnatçı, münasebetsiz, öksürüklü bir nezle. Mevsim hızını alıp da sıcaklar, yahut soğuklar kararını buluncıya kadar bu nezle devam eder. Bugün otuz yaşına geldim, bukadar Hıdrellez'le Kasım gördüm. Bunların hiç birini nezlesiz atlattığımı hatırlamıyorum. Nekadar ihtiyatlı davranırsam davranayım, hararet değişikliğine karşı nekadar tedbir alırsam alayım, yine rüzgâr kolumun yeninden, yeleğimin düğme deliğinden bir yol bulur, beni, en az bir hafta, en çok bir ay, rahatsız eder. Bunun için, bana:

— Hıdrellez geliyor!

Yahut:

— Kasıma giriyoruz... Dedikleri zaman vücudümü bir soğuk ter kaplar. Çünkü bu: «nezle geliyor, yatağa giriyorsun!» mânasında bir ihtardır. Nezle, önce maneviyetimi sarsar, sonra mukavemet görmeksizin cismimi teslim alır.

Bu senenin ilkbaharını da böyle karşıladım. İki, üç hafta öksürüp aksırdıktan, terleyip kuruduktan sonra kendime gelebildim. Siz de anlamış olacaksınız ki, nahif vücutlu, zayif mizaçlı bir adamım.

İyileştiğime tamamile emniyet getirdikten sonra yataktan kalktım. Annemle babam dedi ki:

— Artık bu böyle gitmez... Biraz kendini topla, erkek ol... Akranını görmüyor musun? Kışın Uludağda kayak yarışı yapıyorlar, yazın Adada yüzme müsabakası... Sen daha bunların adını işitince titremiye başlıyorsun. Böyle delikanlılık olmaz... Genç yaşında böyle olursan, ihtiyarlığında ne yapacaksın?

— Peki ne yapayım?

Görüyorsunuz ki, yaşım otuza gelmekle beraber hâlâ ana, baba kuzusuyum. Onların sözünü dinlemek, onların nasihatinden ayrılmamak başlıca vazifemdir.

Annemle babam söz birliği etmiş olacaklar ki, hemen:

— Ne mi yapacaksın? dediler. Yarından tezi yok, İzmite gideceksin..

— İzmitte ne var? hastane mi?..

— Hayır, amcan var. Yeni bir çiftlik almış, bizi davet ediyor... Fakat bizim işimiz çok, buradan ayrılamayız. Sen, hem bizim namımıza gidip teşekkür eder, hem de bir çiftlik hayatı yaşayıp güclenir, kuvvetlenirsin.. Olmaz mı?

— Siz nasıl münasip görüyorsanız..

— Sonra amcanın biricik kızı var, görmiyeli yıllar oldu, artık evlenme çağına gelmiştir... Bir de onunla anlaşıp düğün derneğe karar verdin mi, işin yolunda demek. Şöyle, böyle yüz elli, iki yüz bin lira, bugün değilse, yarın senindir... Kim bilir? Belki amcanın niyeti budur da belli etmek istemiyor... Ne dersin?

— Ferman sizindir.

Hemen o gün bir telgraf çekildi, ertesi

— Romanımın kahramanını öyle bir çıkmaza sokmuşum ki, bir türlü çıkaramıyorum..

— Merak etme, ona da çayla simit yedir, çabuk canı çıkar!..

gün de ben yataklı vagonla hareket ettim. İzmitle İstanbulun arası iki, üç saatlik yol, velâkin benim yataksız vagonda seyahat etmiye cesaretim yok.

İzmit istasyonuna vardığım zaman makinist kıyafetli, pehlivan heybetli, güçlü, kuvvetli biri beni karşıladı:

— Sefa geldin, aslan!

— Sefa bulduk ama, affedersiniz, karanlıkta sizi tanıyamadım, bay birader!

Karşımdaki tanımadığım dost, bu cevabıma okadar güldü, okadar güldü ki, başından kasket fırladı, bir yığın altın saç meydana çıktı:

— Ceylânı tanımadın mı? Amcanın kızını? On yılda bunamışsın!

Kolumdan tuttuğu gibi beni istasyonda bekliyen açık bir otomobile attı. Hayretimden dona kolmıştım. Doğrusu, ben nekadar aslana benziyorsam o da okadar ceylâna benziyordu...

Ben otomobile girdim, o da şoför yerine geçti... Otomobili öyle sürüyordu ki, ağız açmıya imkân yoktu. Yeniden nezleye yakalanmak korkusu ile pardesü, palto, yanımda ne varsa, hepsini üstüme, başıma çektim. O, rahat rahat konuşuyor, beni de cevap veriyorum sanıyordu. Fakat otomobil son hızla çiftliğe varıp da şoför yerinden atladığı zaman gördüğü manzara, onu, kahkahadan az daha bayıltacaktı: Aslan - yani ben.. Kusura bakmayın, telâşla söylemeyi unutmuştum; benim bir adım Aslandır, öteki de Yılmaz! - bir yığın eşya içinde büzülmüş, kalmıştı.

Amcam sofrada bizi bekliyordu, boynuma sarıldı, babamı, annemi sordu. Yemeğe oturduk. Tren, otomobil sarsıntısı midemi altüst etmiş olacak ki, hiç iştahım yoktu. Halbuki Ceylânla babası, kırk günlük tifo perhizinden çıkmışcasına bir oburlukla, tıkınıp duruyorlardı.

Yemekten sonra, yorğunluğu bahane ederek, odama çıktım. Yatağa, az kalsın, elbiselerimle seriliyordum. Öyle bir uykuya dalmışım ki... Birdenbire kapımın yumruklandığını işittim:

— Öldün mü, Aslan? Saat ona geliyor..

— Dur, kalkıyorum... Biraz bekle!

— Haydi, çabuk ol, bir at gezintisi yapacağız..

Çaresiz, acele giyindim. Ata binmek, beni düşündürüyordu. Fakat kızın yanında mahcup olmak da hiç işime gelmiyordu. Kapıyı açıp da dışarı çıkınca nefis bir levha ile karşılaştım: Ceylân, Amazon kıyafeti ile, bir içim su olmuştu. Neredeyse dudaklarımı uzatacak, tadına bakacaktım. Kendime güçlükle geldim:

— Hazırım.. Acaba palto alsam mı?

— Deli misin sen? Paltolu süvari nerede görülmüştür?..

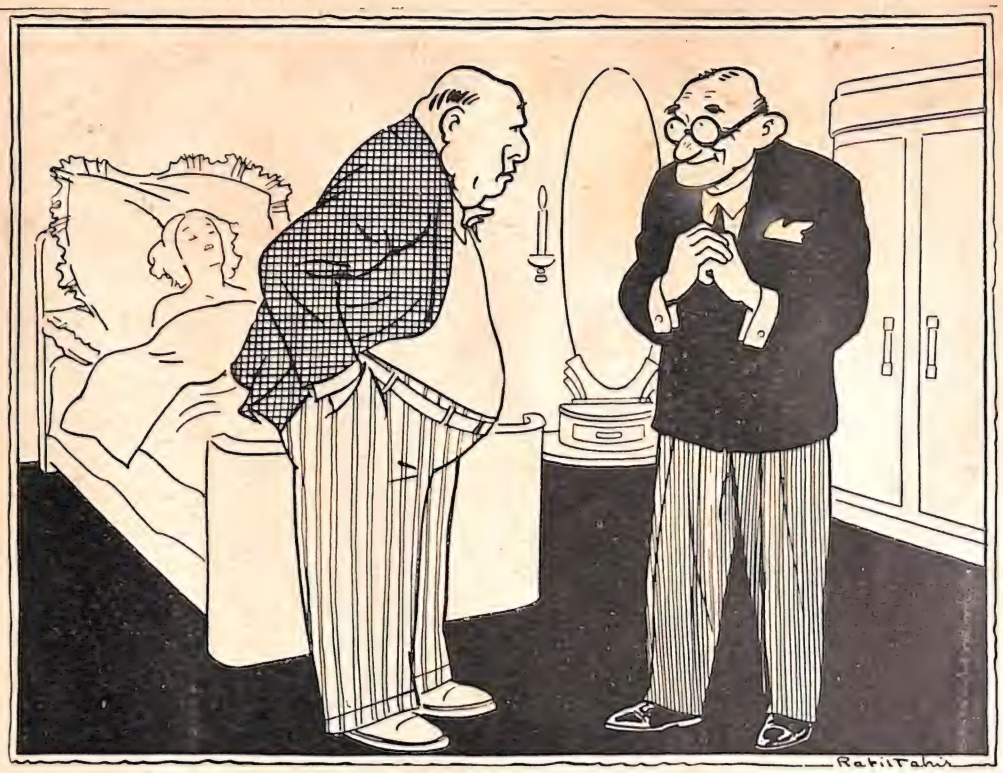

— Karınızın sıhhati için bu sene sayfiyeye gitmemeniz lâzım...
— Aman nasıl olur, bay doktor! karımın üzerine bu hastalık, bu sene sayfiyeye gitmiyeceğimizi söylediğim için geldi!..

Dış kapının önünde eşinen atlara korkuyla bakıyordum, biraz uslu gibi görünen bakla kırma dehşet içinde bindim. Bereket, tahminim doğru çıkmıştı. Ceylân delilik etmezse bu atla akıllıca bir gezinti yapmak kabildi. Yola düştük. Öyle güzel ağaçlıklar, öyle temiz ırmak kenarlarından geçiyorduk ki.. Hani, ata tekrar atlıyacağımı bilsem, hiç durmaz, iner, biraz da yaya gezerdim. Ceylânı taklitle dimdik durmaktan belim ağrıyordu, fakat onun emsalsiz duruşuna hayran olmamak elimden gelmiyordu. Köşke döndüğüm zaman kıza, âdeta âşık olmuştum..

Öğle yemeğinde belimi güç doğrultuyordum. Yemek bitince ne yapacağımı sordu. Uyuyacağım, dedim. Alay ediyorum sandı:

— Ne münasebet... Biraz tenis yapmadan kabil değil bırakmam!

Merhamet dilenir gibi yüzüne baktım, fakat Ceylân bu bakışıma başka bir mâna vermiş olmalı ki, kızardı. Mecburî, tenise çıktık. Amcam bizi başbaşa bırakıyor, çiftlik hesaplarile meşgul oluyordu. Tenisten sonra hafif bir kahvaltı, kahvaltıdan sonra derede bir sandal gezintisi, arkasından yemek, o da bitince şöyle mehtaba karşı yaya bir yolculuk.. Sersemlikten olacak, ayın karşısında dayanamadım, Ceylâna şairane sözler de söyledim!

O gece yatağa girince ertesi sabah kalkamıyacağımı yüzde yüz biliyordum. Bu tahminim yanlış çıktı: Kalktım. Fakat şaştığım cihet, Ceylânın kapımı vurmaması idi... Hizmetçiye sordum, dedi ki:

— Kapınızı bir saat yumrukladı, tekmeledi, duymadınız... Şimdi ata bindi, dereye doğru gitti, sizi bekliyor.

— Otomobil hazır mı?

Hizmetçi hayretle yüzüme baktı:

— Hazır... Kâhya şehire inecek de!

— Aman benim eşyamı da oraya götür...

Hizmetçi, sözlerimden bir şey anlamamakla beraber, dediğimi yaptı. Çiftlikten kaçacaktım. Ceylânla hayatımı birleştirmiye karar verdiğimin ertesi günü ölüme kavuşacağımı sanıyordum. Ona adım uydurmama imkân yoktu. Otomobile atladım, istasyona geldim, bekleme salonunda treni sayıklıyordum. Ansızın, karşımda, şimşek çakan gözlerile Ceylân belirdi:

— Nereye?

— Müsaade edersen, geldiğim yere..

— Sana, bir genç kızın kalbi ile oynadıktan sonra, çıkıp gitmek müsaadesini kim verir? Eğer derhal geri dönmezsen seni öldürürüm!

Ayağa kalktım, çobanı takip eden kuzu gibi peşine takıldım: İşte, bir ay oluyor ki, Ceylânla nişanlıyız..

Bu kıssadan aldığım hisse şudur: Gerçekten aslan olan erkekler, gerçekten ceylan olan kadınlarla nasıl güzel anlaşıyorsa, benim gibi ceylâna benziyen aslanlar da, onun gibi aslana benziyen ceylanların gözüne hoş görünüyor.

İspinoz

Köylü ve tablo

Zengin bir çiftçi İstanbulda para yemeğe gelmiş. Bu arada ressamlarımızdan birine bir tablo sipariş etmişti.

Tablonun mevzuu çiftçinin doğduğu kasabanın cami meydanı idi ve ressam genişçe bir meydanın bir köşesinde tek minareli bir cami kondurmakla işini çabucak bitirivermişti.

Köylü memleketine döneceği gün atelyeye geldi ve tablonun hazır olup olmadığını sordu:

Ressam: — Hazır, dedi. İşte meydan, işte cami, işte caminin duvarları, pencereleri, kapısı, işte minaresi..

Köylü: — İyi ama, dedi, bizim meydanda her zaman hemşeriler dolaşır..

Ressam bir kurnazlıkla işin içinden çıkmak istedi:

— Halk öğle namazı kılmak için camiye girmiş... Onun için ortada kimseler yok.

Köylü hiddetle:

— Bak şu münasebetsizlere, dedi, her vakit yılda bir bayram namazına bile gitmiye nazlanırlar da, camiye gitmek için tam bizim resim zamanını mı bulmuşlar... Hemşerim kusura bakma.. Resmi onlar namazdan çıktıktan sonra alırım.

Nutuk ve Davul

Kasabanın belediye reisi yeni yapılan mektebin açılma töreninde okuyacağı nutku kaybetmişti.

— Ben şimdi ne yapacağım, diyordu. Kâğıtsız lâkırdı söylemiye katiyen cesaret edemem. Programdaki nutuk yerine ne koyacağız.

Yeni mektebin müdürü:

— O halde ben de mahvoldum, dedi, ben gerçi nutku kaybetmedim. Fakat benim nutuk sizinkine cevap olarak yazılmıştır. Binaenaleyh sizinki olmayınca benimki de işe yaramıyacak.

Onların bu heyecanlı konuşmalarını dinliyen alıkça bir memur:

— Merak etmeyin, dedi, programın orasında biraz davul çaldırıveririz. O da onların yerini tutar.

Azap

Hâkim karşısındaki genç suçluya sordu:

— Seni oldukça yüksek bir ücretle ticarethanesinde kullanan ve sana her hususta evlât muamelesi eden patronunun çekmecesini kırıp cüzdanını çalarken hiç bir azap duymadın mı?

Delikanlı hazin hazin içini çekti:

— Duymaz olur muyum? O esnada patron odaya girecek diye nekadar azap çektiğimi bilseniz bana acırsınız.

Hoş bir fıkra

Bir Fransız gazetesinde okunmuştur:

Nasılsa Almanyada kalan ehemmiyetli bir yahudi tüccarı bir resmî ziyafete çağırmışlardı.

Ziyafetin sonuna doğru dost devlet ve milletlerin şerefine kadeh kaldırılıyordu.

Reis bir aralık yine kadehini kaldırdı:

— Zannederim bütün dostların şerefine içtik, dedi, yalnız yahudiler kaldı, Fakat onların şerefine içemiyeceğiz. Çünkü yahudiler, sofradaki misafirimiz gibi tek tük bazı insanlar müstesna, hepsi fena insanlardır.

Davul

Arkadaşlardan biri bir oyuncakçı dükkânından davul satın alıyordu.

Oyuncakçı, ayni boy ve renkte iki davuldan birine yetmiş kuruş, ötekine iki lira istiyordu.

Farkın sebebini sorduk:

— Derilerde fark var, dedi, biri iki sene dayanır, biri iki günde patlar.

Arkadaş bana döndü:

— Şu ticaret işlerine akıl sır ermez, dedi, iki günde patlıyacak bir faziletli davula yetmiş kuruş isterler, sonra iki sene kafa patlatacak bir melun cehennem makinesine iki lira istemekten utanmazlar.

Yahudi nazik bir tavırla kadehini kaldırdı:

— Hakkınız var, o halde tekrar Almanların şerefine içelim. Çünkü, aralarında tek tük bazıları müstesna hepsi iyi insanlardır.

TEŞBİHTE HATÂ OLMAZ

DEVENİN ...

BAŞI....

BAŞKIN

Gülünç Maceralarla Dolu Tarihî Roman

— 3 —

— Tabiî istemez.

— İyi ama kardeşler, (biz aç kaldık, şeyhülislâmı istemeyiz) demek yakışık alır mı?

— Neden almıyormuş?

— Şu sebepten almaz ki, cahil avam taifesi: «işe bak hele, mollalar mide davasına düştüler. Bir şeyhülislâm bunca mollayı kesesinden doyuracak değil a» derler. Davamız çürür gider.

— Davamız nasıl çürürmüş, çocuk gibi lâf etme molla İbat, arkasını ekler, süsleriz: «böyle bir yezidin şeyhülislâm olması rabbimin gönlüne güç varmıştır» deriz.

— Mazeret zayıf olur.

— Şu halde ne yapalım. Buna nasıl bir kulp takalım?

Molla İbat dizlerinin üzerinde doğrularak cevap verdi:

— Ben bu kulpu da hazırladım ihvanlar, her şeyi düşündüm. Dinleyin de anlatayım: Capon diyarının padişahı efendimize hahambaşını göndermiş, dini islâma dair sualler sormuş: «bu suallere sadre şifa verir cevaplar alırsam bütün tebaamla birlikte hak dinini kabul eylerim» demiş. Tabiî işi şeyhülislâma havale etmişler.

— Ne diyorsun molla İbat, yoksa cevap vermemişler mi?

— Elbette vermemişler, vermemişler değil, verememişler.

Molla Hüsrev gözlüklerini düzelterek sordu:

— Sualler mesmuun oldu mu, neyi istifsar eylemiş Capunun hahamı?.

— Başta şarap içmek neden haram oluyor, haram olmazsa olmaz mı? diye sormuş.

Derviş Ali atıldı:

— Vay canıma, şeyhülislâm buna mı cevap yetiştirememiş. Aklım karıştı.

Habeşî molla Bilâl:

— Şakası yoktur, diye içini çekti. Evet demek de güç, hayır diye kesip atmak da.

Derviş Ali bu kanaatte değildi:

— Ne münasebet erenler, diye fetvayı bastırdı, şarap kısmı artık haram sayılmaz.

— Sebep?

— Peygamberimizin zamanında fen bu rütbe ilerlememişti. Halis şarap yapılamıyordu. Şimdi su katılmamış şarap imali mümkün. Binaenaleyh hilesiz olunca haram sayılmaz.

Demindenberi lâfa karışmıyan kısa boylu tombalak molla Haydar ciddiyetle:

— Hangi sebepten bu meseleyi kale aldın İbat kardeş, dedi, suali, cevabı şimdi bir yana bıraksak derim.

Molla İbat fikrini izah etti:

— İşte mesele burada, halifei ruyizemin efendimizden şeyhülislâmın defedilmesini talep eylerken, fodla maslahatını ileri sürmek yakışık almaz. Mühim bir fıkıh davası yürütmek gerek. Binaenaleyh «ey şevketlû hünkâr! bu şeyhülislâm olacak echel sana bir veçhile yaramaz. Anı defeyle. Bak daha henüz Capon padişahına cevabı bissevap ita olunamadı. Herif bütün ilmiye menasını dilediğine rüşvet mukabili sattığından dini islâma can baş verecek hamiyetli kulların perişandır. Bize ruhsat bağışla cevabı ita edelim» deriz.

— Padişah kısmı birkaç mollanın teklifi ile koca şeyhülislâmı defeder mi?

Molla İbat, Husrev mollanın bu sualine de etraflı bir cevap verdi:

— Dinle beni Husrev molla, dedi, eğer talebi ulûm yekvücut olursa, muhkem cemiyet kurarsa, her dediğimizi yaparlar. Tarihte okumadım mı? Cennetmekân Abdülâziz han gibi celâllı bir sultanı cihanı dahi medreseli hal' eylemedi mi?

Molla Haydar:

— Bu cihet doğru, dedi, şeyhülislâmı kündeden atmak çocuk oyuncağı. Fakat Capon padişahının hahamına ne cevap vereceğiz? Bunca allâmenin düşünüp düşünüp bulamadığı sualin altından bizim gibi fakir mollalar nasıl kalkar?

Derviş Ali istihareye yatmış gibi düşünüyordu. Habeşî molla Bilâl:

— Sualin altından kalkması haydi kolay, diyelim, dedi, bu suali Capon padişahının kendisi kurmadı ya, elbet buraya gönderdiği çekik gözlü imanı yok uydurdu. Bizim ondan aşağı tarafımız mı var? O sual uydurmuş, biz de oturur çatır çatır cevap uydururuz. İşine gelirse kanar, gelmezse kanmaz. Zaten kefere kısmının bu yoldan müslüman olması metelik etmez. Bunları kılıç kuvveti adam eder. Ben bu ciheti kıl kadar düşünmüyorum. Asıl mühim mesele, Capon diyarı nerededir, ne tarafa düşer. Oralara kadar nereden gidilir?

Dördü birden cevap verdiler:

— Sahi, sahi.

— Bak burası daha ehemmiyetli.

— Asıl iş bunda.

— Gördünüz mü başımıza gelenleri? Bu müşkülü nasıl halledeceğiz?

Bir müddet acıklı acıklı düşündüler. Molla İbat sarıklı fesini ensesine devirerek gözlerini küçülttü. Ve birdenbire tıpkı alnına konan bir sineği ezmek istiyormuş gibi el âyasını şaklatarak:

— Capon memleketi, Caponya.. durun yahu, bu herifler Moskoflarla harbettilerdi.

— İyi hatırladın molla İbat.

— Tarihi su gibi ezber etmişsin.

— Sadrazam olacak adamsın, aferin.

— Nasıl da buldlun çıkardın nurol.

Molla İbada bir azamet geldi:

— Okadarını biliriz zahir, dedi, Moskofla cenk ettiydi. Hem de yendiydi.

Molla Bilâl:

— Şu halde kafdağı taraflarında sakin bir kefere olmalı, dedi. Moskof o caniptedir.

Molla Haydar itiraz etti:

— İhtimal vermem, dedi, zira cenk deryada oldu diye duymuşluğum var. Dağ üzerinde, cebel zirvesinde derya cengi yapılmaz.

Molla Hüsrev gözlüklerini düzelterek davrandı:

— Derya cengi yapılmış ise mutlak Bahrisiyah sahilinde bir memleket olacak. Belki Trabzondan ileridedir. Belki Sivastopol tarafına düşer.

Molla İbat tekrar söz aldı:

— Bahrisiyah sevahilinde kâinse ayağımıza üşenecek değiliz ya, kalkar gideriz. Velâkin ben buna ihtimal vermiyorum. Yine duyduğuma göre, Capon milleti topyekûn adada otururlarmış. Cezirenişin imişler.

Molla Hüsrev aslen Oflu olduğundan Karadenizi kulaktan olma da olsa, biliyordu. Büyük bir ümitsizlikle:

— Eyvah, adalı keferelerden ise Karadenizde bize ekmek yok azizler, dedi. Zira Karadenizde ada yoktur.

Molla Haydar itiraz etti:

— Atma molla, ada yok olur mu? Bizim Ereğliye yakın Kefken adası ne güne durur. Bal gibi adadır.

— Devam edecek —

İFLÂSTAN SONRA

Aşk, Heyecan ve İhtiras Romanı

— 13 —

Kasabada birkaç ehemmiyetlice memur ailesi vardı. Bunlar senenin hemen hemen altı aynı İstanbulda geçiren bir, iki yerli ailesile kasabanın hot seviyesini teşkil ediyorlar ve sık sık gece toplantıları yapıyorlardı.

Hattâ yılbaşı gecesi kendi aralarında bir de balo vermişlerdi. Bu kibarlardan Ferit ile Leylânın evini ziyarete ve onlarla yakın dostluk tesisine rağbet gösterenler de olmuştu.

Leylâ, beşer onar dakikalık resmî vizitelerle bu nezaketleri iadet etmiş fakat yakın dostluğa bir türlü razı olmamıştı.

Ferit bilâkis bu ailelerle münasebet taraftarıydı:

— Bu insanlarla görüşüp görüşmemek bence müsavidir, diyordu. Fakat herhalde senin için iyi olur. Eski muhitini uzaktan uzağa andıran bir muhitte iki, üç saat geçirirsin. Sonra bu sosyetenin kadın ve erkekleri elbette fakir komşularımızdan daha uyanık insanlardır. Öteden beriden konuşursun, eğlenirsin..

Leylâ kocasına cevap veriyordu:

— Evet, haklısın.. Fakat ev işlerile o kadar meşgulum ki, vakit bulamıyorum. Geceleri de bu soğuk memlekette sokağa çıkmak ihtiyatlı bir hareket değil. Nihayet seninle başbaşa kalabilmek için ancak gecelerimiz var. Onları da misafirliklerde sürtmekle ziyan etmek hoş bir şey değil.. Maamafi merak etme. Ben bu insanlardan bize karşı nezaket gösterenlere mukabelede bir kusur ediyor değilim.

Fakat, yılbaşı gecesi verilecek baloya gitmeyi Leylâ kabul etmiş, hattâ bunun için biraz elbise hazırlığı bile yapmıştı.

O gün Ferit ticarethanesindeki odasında her zaman daha süratle çalışıyor, işlerini bir an evvel bitirip eve dönmek için acele ediyordu.

Öğleden iki saat sonra ufak bir çocuk ona evden bir tezkere getirdi. Leylâ şunları yazıyordu:

— Ferit, kendimi bugün biraz fazla rahatsız hissediyorum. Baloya maalesef gidemiyeceğiz. Onun için sen davet sahiplerine bir mazeret mektubu yaz, halimi anlat. Dostlarımızla zevkli bir gece geçirmek fırsatını kaybettiğimize çok mütessir bulunduğumuzu söyle.

Ferit mektubu alır almaz eve koşmuş ve karısını minderin üzerinde yatıyor bulmuştu.

Gerçi gebeliğin ilk aylarında Leylânın ufak tefek rahatsızlıklar geçirdiği oluyordu. Fakat bunlar hiç bir zaman yatağa düşürecek kadar şiddetli olmamıştı.

Maamafi genç kadın Feridin telâşına gülüyordu:

— Katiyen merak etmiyeceksin, diyordu. Ehemmiyetli bir şey değil.. Yalnız bütün bir geceyi sofra başında geçirmiye tahammül edemiyeceğim.

Ferit karısını neşeli görünce ferahlamıştı:

— O halde müsaade edersen davet sahiplerine yazacağım kâğıdı biraz geciktireyim. Akşama kadar daha hayli zaman var. Belki tamamile iyileşirsin..

— Hayır, hayır... Ben kendimi gayet iyi biliyorum... Bugün benden hayır yok.

— İyi ama yarın da fırsat geçmiş olacak.

— Ne fırsatı? Eğlence fırsatı mı? Adam sende. Onlar hali vakti yerinde insanlar. Seneye bir davet daha yaparlar. Maamafi baloyu sen istiyorsun galiba..

Ferit dudağını bükerek gülümsedi:

— Alay ediyorsun... Benim kendi hesabıma böyle şeylerden hattâ nefret ettiğimi bilirsin... Sırf senin eğlenebileceğini düşünerek bunu istiyordum.

Leylâ onun yanağını okşadı:

— Malûm. Fakat eğlenmek için vücutça rahat olmak lâzım... Ben yakında ana olacak bir kadınım. Eğleneceğim diye kendimi sıkıntıya sokmak işime gelmez doğrusu... Hadi sevgilim sen git... Mektubu hemen göndermeyi unutma... Ve akşam erken gel.

Ferit mektubu hemen yazmış, fakat artık aceleye lüzum kalmadığı için işi gevşetmiş ve sene sonu hesaplarını bitirmeden çıkmayı doğru bulmadığı için eve geç kalmıştı. Karanlık sokakta hızlı hızlı yürürken düşünüyordu:

— Leylâyı fazla ihmal ettik. Rahatsızlığı daha ziyade arttıysa çok fena..

Fakat Leylâyı kapıda görünce hayret etti. Genç kadın giyinmişti. Hem de ehemmiyetli bir suvareye gidecekmiş gibi dikkat ve itina ile.

Ferit gülmiye başladı:

— Ben söylemedim mi sana, akşama kadar iyi olursun diye, dedi. Bana gelemiyoruz diye mektup da yazdırttım..

Leylâ onun paltosunu, şapkasını alarak cevap verdi:

— Mektubu yazdığım iyi oldu... Görüyorsun ki, hastalığım geçti. Suvara için de hazırım. Fakat müsaade edersen ziyafeti burada yapacağız.

— Alay mı ediyorsun?

— Şüphen varsa gel gör..

Leylâ kocasını elinden tutarak yemek odasına götürdü. Hayret! iki masa yanyana getirilerek mükemmel bir sofra donatılmış, sofranın etrafına kadın, erkek on beşe yakın insan oturtulmuştu. Bunlardan çoğu çocuktu ve bir kısmı, sandalye yetişmediği için analarının kucağında oturuyordu:

Leylâ gülerek misafirlerini takdim etti:

— Yakın komşularımız. Kendi âdetimiz üzere hazırladığım yılbaşı sofrasında çorba içmeyi lûtfen kabul ettiler. Güzel ve neşeli bir yılbaşı gecesi geçireceğiz.

Bu manzara Feridin çok hoşuna gitti:

— Pek sevindim, dedi, hakikaten güzel bir fikir. Fakat bana neye daha evelden haber vermedin?

— Yılbaşı sürprizi..

— Demek ki, hastalığın..

— Hiç aslı faslı yoktu. Akşama kadar çalıştım, kumşularımdan ikisile ziyafet yemeği pişirdim.

— Fakat ben geldiğim zaman..

— Yalancıktan minderin üzerine yatıverdim.

Gece çok güzel geçti. Leylâ komşulardan gramofon da getirtmişti. Bir yandan gülüşe oynaşa yemek yenirken, bir yandan gramofon çalmıyordu.

Fakat buradaki davetliler gece hayatına alışık değillerdi. Onlar oturdukları yerde birçok uyukladıktan sonra evlerine döndükleri zaman başka memleketlerde yılbaşı gecesi yeni başlıyordu.

Misafirleri selâmetleyip yalnız kaldıktan sonra Leylâ dolaptan bir şişe şarap çıkardı:

— Bu ikinci sürprizim, dedi, sana kendi kazandığım paradan bir şişe yerli şampanya aldım. Şimdi seninle karşı karşıya onu içecek ve gece yarısını bekliyeceğiz. Gerçi israftır bize şampanya içmek ama, ne yapalım, senede bir gece... Yıldönümü hayatın mühim tarihlerindendir.

Ferit, bir sene evvel karısile geçirdiği yılbaşı gecesini düşündü; o gecenin lüksü

birdenbire hayalinde parladı ve gözlerinden iki damla yaş geldi:

— Zavallı Leylâ... Hadi sen otur da, ben servis yapayım şimdi... Şampanyayı açayım..

İlk kadehlerini biribirlerinin elinden içtikten sonra konuşmıya başladılar:

— Hazin değil mi Leylâ?

— Ben öyle bulmuyorum.

— Yalan söylemek yok. Geçen seneyi elbet sen de hatırlıyorsun..

— Bu hatıra sende çok büyük bir acı mı uyandırıyod?

— Bereket farkında olmadım. Demin bir parça gözlerim sulandı. Bu, benim hayatımda pek nadiren vakidir.

— Demek ağladın?

— Tekrar etme utanırım.. Evet.. Fakat emin ol ki, bu senin hesabına..

— Doğru mu?

— Evet... Seninle beraber olduktan sonra ben yılbaşını nerede geçirsem ayni derecede mesudum,.

— Demek geçen seneki kadar mesutsun?.

— Yine tekrar ediyorum, senin hesabına hayır. Kendi hesabıma evet. Hattâ daha ileri gideceğim. Geçen senekinden daha mesut olduğumu da söyliyeceğim. Geçen sene yalnız değildik. Aramızda bir çok tufeyli insan vardı. Evet bukadar yakın değildik...

— O halde ayni hislerin bende de bulunabilmesine niçin ihtimal vermiyorsun? Belki ben de senin kadar mesudum.

— Olamaz. Sen kadınsın.

— Kocasını seven ve yakında doğacak çocuğunu seven bir kadın müstesna bir kadındır. Onun için sözümü hakikat olarak kabule mecbursun. Mesudum. Seninle başbaşa olduğum için büyük lüks içinde yaşadığım eski zamanlardan daha ziyade mesudum.

— Demek bu gece daveti mahsus reddettin.

— Yalan söylemiyeyim. Sebep yalnız o değil. Ben o insanlarla beraber bulunmak istemiyorum.

— Niçin? Sana eski hayatını hatırlatacağı için mi?

— Hem evet, hem hayır. Geçen sene içlerinde yaşadığım medeniyet kuklalarına karşı büyük bir tiksinti duyuyorum. Onların buradaki karikatürlerine tahammül etmek ise, büsbütün imkânsız. Halbuki ben bu akşam etrafımıza toplanan bu fakir insanlara hakikaten alıştım. Cansız bonmarşe bebeği tesiri yapan öteki insanlara mukabil bunlar bana sefil, fakat hakikî etleri, kanları, ve kalpleri ile yaşıyan canlı mahlûklar gibi görünüyorlar ve bir hayat sıcaklığı gösteriyorlar.

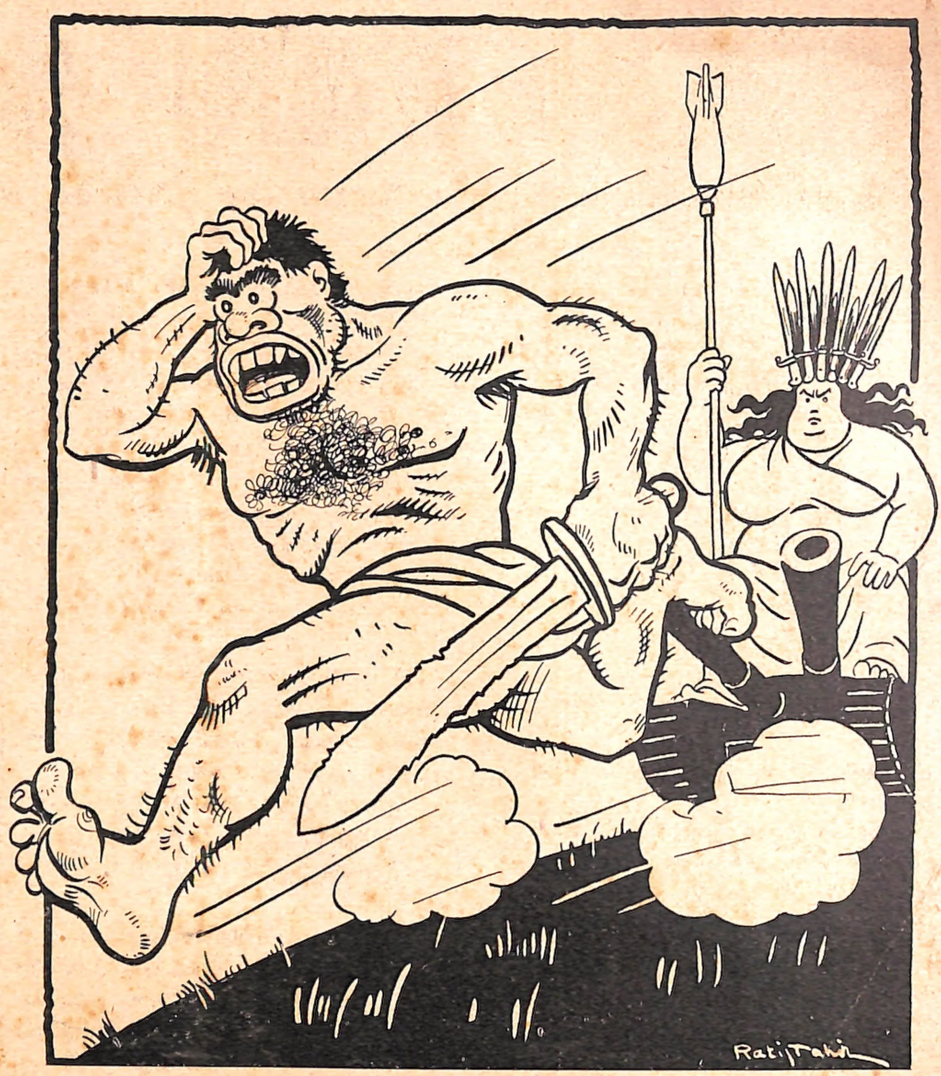

Harp ilâhi — Sulh kızı amma da eli maşalı olmuş ha! kaçmaktan başka çare yok!

— Bunlar ne güzel düşünceler Leylâ. Beni bir kere daha ağlatacak kadar güzel..

— Evet, bana inan Ferit. Ben burada hakikaten çok başka türlü oldum.

Bir zaman karşı karşıya şampanyalarını içmiye devam ettikten sonra başka bir bahse geçtiler.

Ferit: — Yalnız bir mesele var, diyordu, bu gece senin hasta olmadığını ve aramızda ziyafet verdiğimizi duyarlarsa ayıp olmıyacak mı?

Leylâ düşündü:

— Evet, dedi, burası aklıma gelmedi. Maamafi ne çıkar? İcap ederse ben davet sahiplerini ziyaret ederim. Akşamdan hasta olduğumu fakat sonradan iyileştiğimi söylerim. Gramofon çalındığını falan haber alacaklarını da zannetmem.. Hulâsa ben bu işi idare ederim.

— 12 —

Üç gün sonra Ferit vakitsiz bir vakitte eve geldi:

— Leylâ, dedi, sana iş düştü. Geçen geceki ziyafeti tekrar etmemiz lâzım. Bu gece misafirimiz var. Hem de hatırlı bir misafir. Sen yine etekleri sıvayıp mutfağa ineceksin.

Leylâ şaşırdı:

— Nereden çıktı bu?

— Bilmem farkında mısın? Bu sonbaharda kasabanın öte tarafında bir taş bina yapmıya başlamışlardı. Bunun Sadullah bey isminde bir zengin tarafından memlekete hediye edilecek bir ufak hastane ve doğum evi olacağını söylüyorlardı. Kendi işim gücüm arasında doğrusu ben de pek kulak asmamıştım. Bu Sadullah bey, büyük bir servet sahibi imiş. Ötede beride böyle mektep gibi, hastane gibi hayırlı müesseseler yaptırırmış.. Bu zat benimle görüşmek arzusunu izhar etmiş.. Bizim ticarethanenin önünde bir otomobil durdu, içinden çıkan yaşlı bir adam bana kendini tanıttıktan ve yaptırmakta olduğu hastane hakkında izahat verdikten sonra dedi ki:

— Beyefendi... Sizin görmüş geçirmiş maruf bir zat olduğunuzu haber aldım. Şu kasaba için yaptırmakta olduğum doğum evinin işleri fena gidiyor. Ben vilâyette oturuyorum. Sık sık gelip inşaata nezaret etmem mümkün değil.

— Devam edecek —

TARİHTEN ÇİZGİLER:

Eski devirde memurların terfileri için gösterilen esbabı mucibe:

Nazır — Peki azizim ama, bu zat pek çelimsiz, pek gösterişsiz, sadrazam paşa hazretlerine terfii inha için esbabı mucibe olarak ne göstereyim?

Nazırın ahbabı — Mabeyni hümayûn cenabı mülûkâneye takdim eylediği curnallalarla iki tıbbiyeliyi, üç mazul sadrazamı, birkaç padişah haini şahsı Fizan, Trablusgarp gibi mahallere nefyettirmekle arzı sadakat eylemiştir. Bundan daha mühim esbabı mucibe olur mu?

Hatıra

Karı koca, kıra gidiyorlardı. Kadın şemsiyesini açmış, erkek de yemek sepetini, portatif iskemleleri, hamağı sırtlamıştı. Yolda, kadın, yük altında bunalan kocasına dedi ki:

— Bu yeşil ova, bu parlak güneş, bu eşsiz manzara sana bir şeyler hatırlatmıyor mu?

— Evet, evet, hatırlatıyor... Umumî harpteki büyük seferberliği!

Cebi delik

Cebi deliklerden biri, ellerin cebinde, parkta dolaşıyordu. Birdenbire, bir sırada oturan yaşlıca bir adam gözüne çarptı.

Haline çeki düzen bile vermiye lüzum görmeden ona doğru yaklaştı ve:

— Affedersiniz, dedi. Son derece büyük bir sıkıntı içinde bulunuyorum. Bana bir lira verir misiniz?

Yabancı, bu garip adama tuhaf tuhaf bir baktı. Sonra:

— Fakat, dedi, ben sizi tanımıyorum ki.

Cebi delik güldü:

— İşte ben de asıl onun için sizden istiyorum ya! beni tanıyanların hiç biri artık para vermiyor!

7 GÜN Neşriyatı

ATATÜRK ALBÜMÜ

Şimdiye kadar çıkan hatıra albümlerinin en ucuzu ve en nefisi olan Atatürk Albümü, tahminin çok fevkinde bir rağbete mazhar oldu. Çıkar çıkmaz kapışılan bu albümümüz hakkında gerek memleket dahilinde, gerek memleket haricinden pek çok mektuplar aldık.

Şimdiye kadar Atatürk Albümümüzü elde edemiyen okuyucularımız doğrudan doğruya bayilerimize veyahut idarehanemize müracaat edebilirler.

Bir mektup zarfı içinde elli kuruşluk posta pulu ile adresi bildirmek kâfidir. Sevkiyat için ayrıca posta parası alınmaz.

●

MODEL

MODEL'in Haziran sayısı Paris ve Viyananın en son ve en yeni YAZ modelleri ile dolu olarak çıkmıştır.

Türkiyenin bu yegâne moda mecmuasını müvezilerden isteyiniz. Fiatı yalnız 15 kuruştur.

●

Dünyanın Büyük Devletleri

Profesör Faik Sabri tarafından vücude getirilen bu eser, sekiz kitaptan mürekkeptir ve sekizi bir arada güzel bir cilt halinde toplanmıştır. Türkiye, Fransa, Almanya, Rusya, İtalya, İngiltere, Japonya ve Amerikadan mürekkep olan bu eser, baştan başa fotoğraflarla meydana getirilmiştir ve bu memleketler hakkında çok faydalı izahat verilmiştir.

8 kitap bir arada ciltli olarak 2,5 liradır. Ayrıca her kitap ayrı ayrı forma halinde 25 kuruşa satılmaktadır.

●

ESKİ İSTANBUL

Bundan yüz sene evvel İstanbulu ziyaret eden meşhur bir İngiliz ressamının tabloları ile meydana gelen bu eser yalnız 25 kuruşa satılmaktadır. Merhum müverrih Ahmet Refik'in yazdığı bir mukaddeme ile bu albüm ayrıca büyük bir kıymeti haizdir.

●

YENİ İSTANBUL

Foto Suat Tenik tarafından çekilen çok sanatkârane fotoğraflarla vücude getirilmiş olan bu eser, İstanbulun birçok güzel manzaralarile süslü bir albüm halindedir. Fiatı yalnız 15 kuruştur.

●

EDVARD VIII'in İSTANBULU ZİYARET HATIRASI

İngiltere kıralı Edvard VIII in tahtından çekilmesi ile tarihî bir kıymet kazanan bu albüm baştanbaşa İstanbulu ziyareti esnasında alınmış olan fotoğraflarla doludur. Fiatı 25 kuruştur.

Ağız, boğaz, burun yollarile vücuda giren nezle, kızamuk, kızıl, grip gibi bulaşıcı hastalıklardan korur. Yarım bardak suya bir kahve kaşığı Neosterin buraları hiç tahriş etmeden temizler, ağrılarını geçirir, fena kokuları izale eder.

Yatak, yemek ve çalışma odalarile salon takımları velhasıl her nevi mobilyalar; BAKER (ESKİ HAYDEN) mağazalarında teşhir edilmekte ve her yerden ucuz fiat ve müsait şartlarla satılmaktadır.

Yeni Ev Doktoru

Sihhatini korumak, âcil vaziyetlerde alınacak tıbbî tedbirleri bilmek her insan için lâzımdır. Fakat bütün bunları ilmî dil ile yazılmış kitaplardan öğrenmek ancak meslek adamları için mümkündür. İşte bu güçlüğü gidermek gayesi ile mütahassısların idaresinda neşredilmekte olan (Aylık Ev Doktoru) bir aile içinde akla gelen her mevzua temas etmek suretile okuyucularını tenvir etmektedir.

Mütenasip bir Endam

J. Roussel Korseleri (Gaine) ve Kemerleri vücudu sıkmaksızın tenasübü temin eder. Sevimliliğine halel getirmeksizin vücudu yumuşatır ve inceltir.

Fiyatlar: Kemerler 6 liradan. Korseler (Gaine) sutyenle beraber 25 liradan itibaren.

Satış yeri yalnız:

J. Roussel Paris

İSTANBUL, Beyoğlu Tünel meydanı 12 No. lu. Mağazamızı ziyaret ediniz veya 18 No.lu tarifemizi isteyiniz. Fiyatlarımızda büyük tenzilât.

Yılk bahar mevsiminin güzelliğinden istifade ediniz!

Diamant

En sağlam, en zarif ve en rahat bisikletidir

Toptan ve perakende satış yeri: İstanbul Sultanhamam Hamdi bey geçidi No. 48 - 56 Tel: 21295

KARİKATÜR

— Sivri ökçeli olsun..
— Emredersiniz ama, sivri ökçe şimdi hiç kullanılmıyor, modası geçti..
— Allah Allah! kocalarımızla kavga da mı etmiyeceğiz!..

Sahibi ve Ü. Neşriyat Müdürü: Sedat S.

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası